

Uludağ Tarzanı Ahmet Serdar Yıldırım

– Serdar102 · 11 Eylül 2023

Bursa Hayvanat Bahçesi'nde çalışmakta olan Kemal dürbünüyle Uludağ'ı gözlemliyordu. Kemal birden irkildi. Gördüğüne inanmadı. Ağaçlar arasında bir boşluk vardı ve orada ağaç yoktu. Halbuki geçen gün orası ağaç doluydu. Dürbününü sağa doğru kaydırdı. Birtakım adamlar, ellerinde baltaları ağaç kesiyordu. Yutkundu. Sağ yumruğunu salladı: " Benim adım Kemal, ben size orada ağaç kestirmem, " diye söylendi. Yan taraftaki tel örgülerin arkasında duran arkadaşı Hayri'ye seslendi: " Hayri, Uludağ'da ağaçları kesiyorlar. Fırla koş, Uludağ Tarzanı Ahmet'e git. Tarzan, bu kesimi engeller. "

Hayri: " Bunlar bir fidan dikmişler mi, ağaçları kesiyorlar? İnsan olmanın erdemine ulaşamamışlar sanırım. Geri zekalılar, " dedi ve tel örgülerin üstünden atladı. Hedefi Uludağ'dı ve Tarzan'ı bulmalıydı. Tarzan bu işin üstesinden gelirdi.

Hayri, Tarzan'ı buldu. Olanları öğrenen Tarzan çok kızdı ve şunları söyledi: " Dededen, babadan kalan ağaçları, sen de çocuğuna, torununa ulaştır. Ağaçlar kesilirse, soluduğumuz hava kirli olur ve çeşitli hastalıklara yakalanırız. Ağaçları kesmeyip korumak lazım. Boş arazilere fidan dikmemiz gerekir. "

Tarzan şimşek hızıyla harekete geçti ve ağaç katliamına dur dedi. Toprağa bağımlı yaşayan, kaçamayan, kendini kollayamayan, var olmaktadır amaçları canlılara yaşam sunmak olan ağaçlar sevindiler. Nihayet onlara arka çıkan biri olmuştu. Tarzan'ın gelmesiyle ağaç kesmeyi bırakıp baltalarını yere atan adamlardan biri şöyle dedi: " Tarzan, bu bizim ekmek kapımız. Ne kadar çok ağaç kesersek, o kadar çok para kazanıyoruz. "

Bir başkası ise, şöyle dedi: " Ya bırak Tarzan, kırp gözünü görmezden gel. Görmezsen bizi, görürüz seni. Şu yüz lirayı al, bozdur bozdur harca. "

Tarzan: " Arkadaşlar, öncelikle bu sizin ekmek kapınız değil. Gücünüz, kuvvetiniz yerinde. Gidin başka iş bulun. Şu yaptığınız iş sayılmaz, kazandığınızın bereketi olmaz. Yer yer doymazsınız, hiç bir zaman mutlu olmazsınız. Bir ağaç kesen bir baş keser, o ağacı kesen el taş kesilir. "

Uludağ Tarzanı Ahmet'in gür sesi ve kararlı konuşması başları öne eğdirdi. Zaten ağaç kesen adamlar inanmadıkları şeyler söylüyorlardı. Tam gidiyorlardı ki, onları buraya getiren, bir ağacın gölgesine sığınıp orada yatmakta olan ve duyduğu konuşmalar üzerine kalkıp gelen Hasan Ağa: " Selam Tarzan, ben Hasan Ağa'yım. İsteyerek konuşmalarınızı duydum. Biraz üzüldüm, biraz sevindim. Üzüldüm, keşke gelmeseydin ve kesebildiğimiz kadar ağaç kesip gitseydik. Sevindim, senin gelmen iyi oldu. Nice zamandır Bursa'dan bu ormanlara bakar ve iç geçirirdim. Şu ağaçları kessem de küpümü doldursam, diye düşünürdüm. Uludağ Tarzanı Ahmet derlerdi, o ağaçları, ormanları korur. Senin korkundan buraya çıkamamıştım. Bugün bir cesaret bulup geldim ve epey ağaç kestirdim. Demin yüz dedilerdi, az dediler. Sen karanlığa kadar izin ver, al şu bin lirayı harca, ye, iç. Bana bir ay izin versen Uludağ'da kesilmedik ağaç bırakmam. "

Bunun üzerine Tarzan: " Bana bak Hasan Ağa, ayaklarının dibine bıraktığın ve benim eğilip almamı beklediğin o parayı al cebine sok. Değil Uludağ, burada bulunan bir ağaç için, milyon versen fikrimi değiştirmem. Senin bundan sonra ağaç kesmene izin vermem. Parayla satın alınan insanlar vardır ama dünyadaki bütün paraları toplayıp gelsen, ben satılık değilim. "

Tarzan'ın sözleri karşısında Hasan Ağa insanlığından utandı. Başını önüne eğdi ve iki damla gözyaşı göz pınarlarından süzüldü. Param çok olsa dünyayı satın alırım derken, işte gelmiş Tarzan'a teslimmişti. İşçilerine gündeliklerini ödeyip evlerine yolladı. Derin bir çukur kazıp baltaları gömdü. Kestirdiği ağaçlardan özür diledi. Tarzan'dan izin alıp, ağaçları korumak için, Uludağ'ın batı tarafına yöneldi. Yaşam zincirini kırmış, kimliğini değiştirmişti. Artık Hasan Ağa yoktu, Tarzan Hasan vardı.

SON

Yazan: Serdar Yıldırım